

opusdei.org

Poziv za Opus Dei

Ovaj esej o pozivu za Opus Dei može biti zanimljiv onima koji osjećaju poziv za Opus Dei, njihovim obiteljima ili svakom drugom tko bi htio opširniji opis poziva za Opus Dei. Autor je vjernik Opusa Dei i profesor na Pravnoj školi Seton Hall. Esaj je prvi put objavljen 1994.

25.03.2014.

UVOD

Opus Dei je osobna prelatura Katolička crkve. Osnovan je 1928. u

Španjolskoj, a osnovao ga je sv. Josemaría Escrivá kojeg je papa Ivan Pavao II 2002. proglasio svetim. Opus Dei se proširio po cijelom svijetu i sada ima oko 77000 vjernika u 88 zemalja (*Urednikova napomena: 86000 od 2005.*).

Poziv za Opus Dei uključuje predavanje sebe slijedenju posebnog načina voljenja Boga iznad svih stvari i voljenja drugih radi njega. Pripadnici Opusa Dei pokušavaju preobraziti svoj svakodnevni posao, svoj obiteljski život, svoje društvene veze i zapravo cijeli svoj život u način služenja Bogu, Crkvi i drugima šireći radosnu poruku da Bog sve poziva na svetost. Ljudi pristupaju Opusu Dei stoga što su uvjereni da Bog želi da na taj poseban način odgovore pozivu na svetost na koju su svi pozvani.

Ovaj esej iscrtava osnovne značajke poziva za Opus Dei. Prvenstveno je

namijenjen čitateljima koji se osobno zanimaju za predmet, zato što misle da možda oni imaju poziv za Opus Dei ili zato što je Bog u Opus Dei pozvao člana njihove obitelji. Prve stranice bave se općenitim kršćanskim pozivom jer se poziv za Opus Dei može razumjeti samo u širem kontekstu kršćanskog poziva.

1. POGLAVLJE KRŠĆANSKI POZIV

Kršćanski poziv na svetost i apostolat

Bog svakog kršćanina poziva da bude svet, tj. da ga voli iznad svih stvari i da radi njega voli i služi drugima. Sv. Pavao je zajamčio prvim kršćanima u Efezu (skupina koju su činili kovači, trgovci, sluškinje, kuhari i radnici) da ih je Bog izabrao u Kristu „prije postanka svijeta, da budu sveti i neokaljani pred njim.“ (Ef. 1,4). Drugi vatikanski koncil nas na ovu istinu podsjeća kada kaže „da su svi Kristovi vjernici, kojega god staleža

ili reda pozvani na puninu kršćanskog života i na savršenstvo ljubavi.“ (Drugi vatikanski koncil, *Lumen Gentium* [LG], br. 40).

Kao dio univerzalnog poziva na svetost, svaki kršćanin pozvan je služiti drugima i dovoditi ih bliže Kristu. Ne samo oni koji rade očito „duhovne“ zadaće, nego su i ljudi koji rade na svakom časnom obliku svjetovnog posla i aktivnosti pozvani širiti Kristovu poruku svojim primjerom i razgovorima. Bog poziva svakog kršćanina da bude „svjedok i živo sredstvo poslanja same Crkve.“ (*LG*, br. 33).

Poziv na svetost i apostolat u svijetu

Frizeri, radnici na linijama, računovođe i domaćice pozvani su da ulažu sve napore kako bi voljeli i služili Bogu i drugima te da pridonose širenju Kristove poruke među svojim prijateljima, članovima

obitelji, suradnicima i susjedima. To prvenstveno čine svjedočenjem svojim životima i riječima na poslu, u obiteljskom životu, za vrijeme bavljenja sportom i angažmanom u zajednici. Bog ih poziva da „osvijetle i urede sve vremenske stvari“ (povezano: *LG*, br. 33)

Kristovim duhom, kako bi Kristova poruka postala stvarnost ne samo u crkvi, već i na njihovim radnim mjestima, u njihovim domovima i susjedstvima, te u društvenim i profesionalnim udruženjima kojima pripadaju. „U svim poljima posla i ljudskih težnji, Bog ih [laike] poziva... da poput kvasca doprinose posvećivanju svijeta iznutra, ispunjavajući svoje specifične dužnosti.“ (povezano: *LG*, br. 33)

Poput čovjeka kojeg je Isus u Lukinom evanđelju ozdravio, obične katolike laike je Krist poslao da ljudima s kojima žive i rade „propovijedaju što im učini Bog“ (Lk

8:39), njegovu pravdu, ljubav i milost.

Svi su laici pozvani ispuniti „osebujan i sasvim nužan udio u poslanju Crkve“ (Drugi vatikanski koncil, *Apostolicam Actuositatem* [AA], br. 1), živeći kršćanski život „u svijetu i sekularnom životu, posvuda.“ (AA, br. 2). Za njih je univerzalni poziv na svetost, poziv da vole Boga i pokušaju dovesti druge ljude do toga da ga vole poput njih živeći svoje svakodnevne živote usred svijeta. Poziv za Opus Dei uključuje redovno posvećivanje najvećih napora tom načinu života, kao vjernici laici Crkve. Bez razumijevanja da Bog poziva laike na svetost i apostolat dok žive svoju vjeru u uredu, tvornici, na farmi, u školi i kod kuće, ne može se razumjeti zašto bi itko posvetio svoj život upravo tome, kako to čine vjernici Opusa Dei.

Osobni poziv

Bog se ne ograničava na slanje općih poziva na svetost i apostolat usmjerenih svima. On ima poseban plan za svako ljudsko biće. Sve nas poziva da igramo od vječnosti predviđenu konkretnu ulogu. Isus Krist nam u evanđelju jamči da Božji plan za svakog od nas sadrži svaki detalj naših života. Kaže nam: „A vama su i vlasi na glavi sve izbrojene.“ (Mt. 10:30). Za svakog muškarca i ženu opći poziv za svetost i apostolat nalazi izraze u jedinstvenom, potpuno osobnom pozivu za svetost u cjelokupnosti specifičnih okolnosti koje čine život pojedinca.

Božji osobni poziv čujemo u mnoštvu okolnosti naših svakodnevnih života: u našim talentima i naklonostima, susretima koji izgledaju slučajno, mislima koje nam padaju na pamet u čudnim trenutcima. Malo po malo

otkrivamo plan koji Bog ima za nas, kroz okolnosti i događaje naših života. Svačiji život najčešće je obilježen nekim velikim prekretnicama: izbor zvanja, brak, rođenje djece. Kršćanin, naravno, u tim događajima otkriva Božji plan, ali Božji plan također otkriva kroz Sveto pismo, primanje sakramenata, osobnu molitvu i u tisućama manjih okolnosti koje čine tkanje običnog života. U mnogim slučajevima, može se dogoditi da pojedinac niti jedan trenutak nije svjestan da Bog zove baš njega ili nju da učini nešto posebno, ali i u tim slučajevima Bog ima jedinstveni plan koji obuhvaća sve dnevne događaje i okolnosti života pojedinca.

Oblikovanje života kao odgovor na Božji poziv

Činjenica da je Božji poziv zahtjevan ne znači da je negativan ili opterećujući. Kako je Ivan Pavao II

napisao: „Oni koji su potaknuti ljubavlju i 'po duhu žive' (Gal 5:16), te koji žude služiti drugima, u Božjem zakonu pronalaze temeljne i potrebne načine kako bi postupali iz ljubavi kao nešto slobodno izabrano i slobodno življeno... milost nam daje mogućnost potpune slobode djece Božje (Rim 8:21) i stoga živimo naš moralni život na način vrijedan našeg uzvišenog poziva kao 'sinova u sinu.'“ (*Veritatis Splendor* [VS], br. 18). Velikodušan odgovor na Božji poziv ključan je za sreću ne samo na nebu, već i ovdje na zemlji. Krist nije uzalud obećao ne samo vječan život već i mnogostruko na zemlji onima koji su ga slijedili. (Lk 18:29-30).

Bog poziva sve kršćane da žive potpuno predan život transformiran kroz vjeru. Poziv prosječnih katolika, koji nisu pozvani da budu svećenici ili pripadnici redovničkih zajednica, je „u temelju definiran njihovom *novinom u kršćanskom*

životu.“ (*Christifideles Laici* [CL], br. 15). „Prosječan život u svijetu“ katolika laika u Božjem planu nije „vanjski i okolišni okvir, već stvarnost *predodređena da u Isusu Kristu pronade puninu značenja.*“ (CL, br. 15). U Božjem planu, „duboko uključenje i potpuno sudjelovanje vjernika laika u zemaljskim poslovima i ljudskoj zajednici“, treba donijeti „radikalne novine i jedinstveni karakter uključivanja i sudjelovanja koje kao svrhu ima širenje evanđelja koje donosi spas.“ (CL, br. 15).

Svjesnost osobe, „časno breme truditi se oko toga da božanski naum spasenja sve više i više, posvuda na zemlji, dopire do svih ljudi svih vremena“ (LG, br. 33), bi trebala prevladati u životima svih katolika. Bog poziva laike, muškarce i žene, da „vide svoje svakodnevne aktivnosti kao priliku da se združe s Bogom, ispune njegovu volju, služe drugim

ljudima i vode ih do zajedništva s Bogom u Kristu.“ (CL, br. 17). Ivan Pavao II uči da „poziv za svetost mora biti prepoznat i življen od strane vjernika laika, prije svega kao neporeciva i zahtjevna obveza.“ (CL, br. 17).

Vjerni odgovor na osobni Božji poziv usmjeren svakom od nas uključuje dopuštanje njegovom planu da oblikuje naš cijeli život i zahtjeva odbijanje svega što nije u skladu s Božjim planom. To možemo jednostavno razumjeti na primjeru braka. Muškarac ili žena koji žele imati uspješan brak moraju biti spremni podrediti ostale moguće plemenite planove i ambicije zahtjevima braka. Bez obzira razmišljamo li o braku kao o pozivu, izgleda nam prirodno i pohvalno da zaokružuje i oblikuje život. Muškarac koji ima ženu čije zdravlje zahtijeva toplu, suhu klimu mora biti spreman radosno živjeti u Arizoni, čak i ako

najviše voli provoditi vrijeme loveći ribe u dubokom moru. Par s nekoliko djece na fakultetu smatra prirodnim srezati troškove za zabavu i odmore i voziti stari auto kako bi mogli platiti školarinu. Osoba u braku koja nije voljna podnijeti potrebnu žrtvu kako bi izašla u susret stvarnim potrebama svojeg supružnika i djece očito pokazuje znak nezrelosti ili nedostatka velikodušnosti.

To je istina za sve pozive. Odgovor pun vjere božanstvenom pozivu provođenja posebnog Božjeg plana zahtijeva od osobe koja je primila taj poziv da oblikuje cijeli svoj život po tom planu. Potpuna, životno preinačavajuća narav Božjeg poziva vidi se u evanđeljima. U poredbi o gostima pozvanima na kraljevski banquet, kralj, koji predstavlja Boga, ljuti se na one koji su odbili njegov poziv, iako su imali naizgled dobre profesionalne i obiteljske razloge da

ne prisustvuju banketu. (Lk 14:16-24).

Od onih koji ga zovu Krist traži da iz svojih života eliminiraju sve što nije kompatibilno s njegovim pozivom. Snažno reagira na dvojicu koji su htjeli odgoditi odgovor na njegov poziv: „Drugom nekom reče: 'Pođi za mnom!' A on će mu: 'Dopusti mi da prije odem i pokopam oca.' Reče mu: 'Pusti neka mrtvi pokapaju svoje mrtve, a ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje.' I neki drugi reče: 'Za tobom ću, Gospodine, ali dopusti mi da se prije oprostim sa svojim ukućanima.' Reče mu Isus: 'Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje.'“ (Lk 9:59-62). Očita grubost Kristovog odbijanja da odobri ova dva zahtijeva možda odgovara na posebne potrebe ovih pojedinaca što nam tekst evanđelja ne otkriva. Možda se Krist, koji poznaje srca ljudi, usprotivio njihovim zahtjevima

zato što je znao da bi za njih i najmanja odgoda u prihvaćanju njegovog poziva bila odlučujuća. U svakom slučaju, Božji poziv zaokuplja cijeli život osobe koju poziva te ne može biti podređen ničem drugom.

2. POGLAVLJE DUH OPUSA DEI

Prilikom uspostavljanja Opusa Dei kao osobne prelature, Sveti Otac ga je opisao kao „instituciju obdarenu jedinstvom duha.“ (Apostolska konstitucija, *Ut Sit*, Uvod). Ovo će poglavlje opisati temeljne značajke duha Opusa Dei.

Djeca Božja

Duh Opusa Dei temelji se na živoj spoznaji da smo djeca Boga, koji je naš Otac pun ljubavi. (Iv 1:12; Iv 3:1). Ova radosna stvarnost njeguje veselo, jednostavno povjerenje u aktivnosti vjernika Opusa Dei kako s Bogom teko i s drugim ljudima, koji

su također djeca Božja. Vodi do čežnje prema životu u Božjoj prisutnosti i zadržavanju dijaloga punog ljubavi s njim tijekom cijelog dana. Svjesnost da smo djeca Božja daje mir, pouzdanje i sreću, zajedno s težnjom da se popravi život kako bi mogli bolje i vjernije služiti našem Bogu Ocu.

Kao Božji sinovi i kćeri, vjernici Opusa Dei dublje spoznaju i cijene dar slobode koji im je dan. Duh Opusa Dei u njegove vjernike ulijeva veliko poštovanje za „nedokučivo Kršćansko bogatstvo: 'Slobodi slave djece Božje!'“ (Josemaría Escrivá, *Prijatelji Božji*, br.27, parafrazira Rim 8:21). U homiliji iz 1956. osnivač Opusa Dei je rekao: „Rado govorim o pustolovinama naše slobode, jer upravo je to vaš i moj život. Slobodni – kao djeca, ponavljam, ne kao robovi – idemo onim putem, koji nam je Gospodin pokazao. Uživajmo u ovoj lakoći kretanja kao u daru

Božjem. Slobodno, bez ikakve prisile, jer mi se baš tako sviđa, odlučujem se za Boga.“ (*Prijatelji Božji*, br. 35).

Svetost u svakodnevnom životu

Karakteristična značajka duha Opusa Dei njegovo je ustrajanje na pozivu za svetost u svakodnevnom životu.

„U ciljevima i duhu Opusa Dei naglasak je stavljen na posvećujuću vrijednost normalnog rada, ili da tako kažemo, na obvezu posvećivanja rada, posvećivanja sebe kroz rad i pretvaranje rada u instrument za apostolat.“ (Deklaracija Kongregacije za biskupe. 23. kolovoz 1982; II pogl.).

Kristov život obrtnika u malom selu nadahnjuje živote pripadnika Opusa Dei. Trideset je godina Krist živio život koji nije na njega privlačio pažnju. Volio je Boga iznad svih stvari i posvetio svu svoju energiju svaki trenutak čineći volju svojeg

Oca. Opet nije radio ništa što bi ga izdvojilo od njegovih suvremenika. Oblačio se poput drugih ljudi. Govorio je poput njih. Dijelio je njihove interese i brige. Prosječnom je promatraču jednostavno mogao djelovati kao još jedan seoski obrtnik. Ništa u njegovu ponašanju tijekom prvih trideset godina njegova života nije pripremilo njegove rođake, susjede ni prijatelje na njegove propovjedi i čuda. U stvari, kada je počeo, pitali su se u čudu „Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: 'Sišao sam s neba?'“ (Iv 6:42).

Kristov život u Nazaretu, koji bi se mogao nazvati njegovi „skrivenim životom“, je model koji vjernici Opusa Dei pokušavaju oponašati. Pokušavaju svojim životima svjedočiti da nas normalan život u svijetu može dovesti do Boga. Svatko tko poznaje vjernika Opusa Dei

prepozna je da on ili ona ozbiljno shvaća vjeru i da ju pokušava provesti u praksi. Prijatelj ili kolega vjernika će znati za njegov ili njezin poziv. Vjernici Opusa Dei se ne protive tome da itko zna da pripadaju Opusu Dei. Ali s obzirom da su pozvani oponašati Kristov život u Nazaretu i živjeti normalan život usred svijeta, draže im je javno ne objavljivati svoju osobnu predanost Bogu. Poziv vjernika Opusa Dei je tih i neupadljiv, poput Kristovog skrivenog života. Pokazuje se u tome da otac pokazuje više zanimanja za obrazovanje svoje djece, medicinska sestra zastane kako bi poslušala starijeg pacijenta, u spremnosti studenta da pomogne kolegi razumjeti težak matematički problem i u osobnom naporu da se pomogne susjedu riješiti obiteljski problem na kršćanski način. To su, naravno, stvari koje svi dobri kršćani pokušavaju raditi. Upravo o tome se i radi: vjernici Opusa Dei pokušavaju

posvetiti sebe i druge radeći najbolje što mogu, iz ljubavi prema Bogu i drugima, stvari koje Bog traži od svih kršćana koji žive usred svijeta.

Posvećivanje rada

„Bog je stvorio čovjeka 'da radi' (Izl 2:15). Zakon rada, stoga, spada u opća ljudska stanja. Bez obzira na to, osobita narav i cilj Opusa Dei usmjerava njegove vjernike ne samo da rade, već i da duboko vole svoj posao. U radu vide istaknutu ljudsku vrijednost i neophodno sredstvo za dostojanstvo ljudske osobe i društveni napredak. Iznad svega ga vide kao čarobnu prigodu i sredstvo za osobno zajedništvo s Kristom, oponašajući njegov skriveni život koji je bio ispunjen poslom i darežljivim služenjem drugima. Vjernici Opusa Dei kroz svoj svakidašnji posao surađuju u voljenom Božjem poslu stvaranja i

iskupljenja svijeta.“ (*Statuti Prelature Opus Dei*, br. 86, čl. 1).

Napor posvećivanja posla zahtijeva da se radi što je bolje moguće, zato što Bogu ne možemo ponuditi bezvrijedan, manjkav posao. Tako, primjerice, doktori motivirani ovim duhom pokušavaju razviti svoje tehničke vještine, kako bi bili upoznati s najnovijim postignućima u svom polju i dali svakom od svojih pacijenata pozornost i vrijeme koje im je potrebno; dok soboslikari koji pripadaju Opusu Dei pokušavaju naučiti najbolje tehnike kako bi svoj posao odradili uredno i pažljivo i dali pošten dnevni rad za svoju plaću.

Vjernici Prelature Opus Dei pokušavaju dobro raditi ne samo kako bi prednjačili ili zbog profesionalnosti, već prvenstveno zato što vide svoj rad kao dio Božjeg plana za njih, nešto što Bog želi da odrade što je bolje moguće iz ljubavi

prema njemu i onima na koje njihov rad utječe. Rade dobro kako bi ispunili Božju volju i pokazali ljubav prema drugima.

Za kršćanina i konkretnije za vjernika Opusa Dei, raditi dobro znači, između ostalog, ne raditi sebično. Kršćanin vidi pravedne nagrade posla, uključujući prihod koji stvara, kao nešto čime treba mudro raspolagati u skladu s Božjim svrhama. Vjernici Opusa Dei žive umjerene i jednostavne osobne živote. Kao odgovorni upravitelji ne koriste svoju zaradu kako bi zadovoljili svoje hirove, već kako bi podupirali svoju obitelj, pomagali apostolski rad i preuzeli svoj dio tereta društva.

Formacija koju vjernici Opusa Dei primaju pomaže im da oblikuju svoju svijest u skladu s katoličkim socijalnim učenjem. Opus Dei svoje vjernike i one koji sudjeluju u

njegovim aktivnostima poziva da budu svjesni zahtjeva pravde i budu velikodušni i darežljivi u pokušajima poboljšanja situacije manje sretnih članova društva. Jedan rezultat toga je postojanje mnogih socijalnih centara širom svijeta koje su osnovali i vode vjernici Opusa Dei. Međutim, još su važniji naponi pojedinih vjernika da usade Crkveno socijalno učenje u svoj posao i druge aktivnosti.

Posao nudi konkretne dnevne mogućnosti uporabe mnogih vrlina, uključujući brigu za druge, red, točnost, pravednost i poniznost. Iznad svega, posao kroz služenje pokazuje milosrđe. Sv. Josemaría je napisao: „Obvezujem se na služenje, kako bih promijenio cijeli svoj život u sredstvo služenju drugima, iz ljubavi prema mojem Gospodinu Isusu.“ (povezano: Josemaría Escrivá, *Susret s Kristom*, br. 27). Taj duh vodi vjernike Opusa Dei da

pokušaju svoj posao raditi na taj način da postane pravo služenje drugima. Životi dvoje vjernika čiji je proces beatifikacije već počeo – Izidoro Zorzano, inženjer prometa koji je radio na željeznici i Montserrat Grases, učenica koja je umrla od raka u dobi od 17 godina – pokazivali su milosrđe kroz služenje. Svetost njihovih života nije se sastojala od izvanrednih događaja, već od prakticiranja vrлина u svakodnevnim okolnostima. Isidorovi kolege sjećaju ga se, primjerice, zbog njegove vedrine i spremnosti ići iznad granice svojih dužnosti kako bi im pomogao da naprave što je god bilo potrebno u danom trenutku. Montserrat je prošla mjesec bolne bolesti, tražeći svetost kroz davanje svoje patnje, molitve, radosti i korištenjem vremena koje joj je preostalo da svoje prijatelje i kolege dovede bliže Bogu.

Rad i molitva

Rad sam po sebi i društveni kontakti koje uključuje može postati prilika za uzdizanje nečijeg srca prema Bogu i razgovor s njim. Ljudi čiji su životi nadahnuti duhom Opusa Dei stoga pokušavaju iskoristiti prirodne pauze u poslu kako bi ga predali Bogu, kako bi tražili njegovu pomoć ili da mu kažu kako ga vole. Do mjere do koje ljudi uspijevaju u uključivanju duha Opusa Dei u tkanje svojih života vide da ih rad i drugi aspekti njihovih života dovode bliže Bogu i pomažu im da imaju bliski razgovor s Bogom tijekom dana. Postaju, riječima osnivača Opusa Dei, „kontemplativne duše u svijetu“, to jest, ljudi koji žive u prisnom razgovoru s Bogom kroz posao koji se izvana nimalo ne razlikuje od posla milijuna drugih ljudi.

Bilo bi nemoguće od svakodnevnog posla i drugih svakodnevnih aktivnosti stvoriti priliku za razgovor s Bogom bez posvećivanja nekog

vremena posebno njemu. Katoliku su potrebni sakramenti i određeno vrijeme koje svaki dan provodi u molitvi kako bi živio u Božjoj prisutnosti i prisnom dijalogu s njim. Stoga, Opus Dei naglašava važnost svakodnevne mise, čitanja Evanđelja i osobne molitve. Ovo vrijeme, posvećeno isključivo osobnom kontaktu s Bogom – nikako izolirani trenutci ili vjerski među činovi u posvemašnjem postojanju u svijetu – omogućuje osobi da svoj posao, rekreaciju i cijeli život preobrazi u ljubav prema Bogu, u prijateljstvo koje teži dijeljenju svega.

Molitveni život vjernika Opusa Dei je usmjeren prema Isusu Kristu i posebno prema misi. Riječima sv. Josemaríje Escrivá, misa čini „središte i korijen unutarnjeg života“ vjernika Opusa Dei. Posao i druge svakodnevne aktivnosti na misi dobivaju puno značenje kao dio žrtve koju je Isus Krist ponudio Bogu Ocu.

Sakrament pokore također igra središnju ulogu u duhovnom životu vjernika Opusa Dei kao prilika da „ne sebe stavimo Isusa Krista.“ (Gal 3:27).

Marijina djeca

Uz njegovanje jakog osjećaja da smo djeca Božja i živim osobnim kontaktom s Isusom Kristom kroz pismo i sakramente, vjernici Opusa Dei vrše pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji. Sv. Josemarija je ohrabrivao svoje duhovne sinove i kćeri da „joj se utječu u ljubavi i u djetinjoj radosti.“ (*Susret s Kristom*, br. 142). U knjizi koju je napisao nekoliko godina nakon osnivanja Opusa Dei rekao je: „Na početku puta, čiji je kraj žrtva života za Isusa, stoji ljubav puna povjerenja prema Mariji.“ (Josemaria Escriva, *Gospina Krunica*, str. 15).

Pobožnost prema Mariji i svjesnost činjenice da su svi muškarci i žene djeca Božja dovodi do duha služenja,

želje da se pomogne drugima. U homiliji o Blaženoj Djevici, osnivač Opusa Dei je rekao: „Ako imamo taj sinovski kontakt s Marijom, ne ćemo moći razmišljati samo o samima sebi i o našim problemima. Sebični osobni problemi ne će imati mjesto u našem umu. Marija nas dovodi do Isusa, a Isus je 'prvorodenac među mnogom braćom.' (Rim 8:29). Tako, ako znamo Isusa, shvaćamo da možemo živjeti samo ako stavljamo sebe u službu drugima. ... Briga za nečiji osobni duhovni napredak u stvari nije osobna stvar, jer je posvećivanje u potpunosti povezano s apostolatom.“ (*Susret s Kristom*, br. 145).

Pobožnost prema sv. Josemaríji Escrivá

Papa Ivan pavao II opisao je sv. Josemaríju Escrivá kao nekog tko zauzima „istaknuto mjesto među muškarcima i ženama Kristovim

vjernicima koji su kroz stoljeća svojim životima i svojom porukom osvjetljavali razičite epohe povijesti.“ (*L'Osservator Romano*, Eng. izd. br. 43 [1313], 27. listopada 1993.). Na audijenciji održanoj za vjernike i prijatelje Opusa Dei dan nakon beatifikacije osnivača, Ivan Pavao II izrazio je svoju nadu da će biti „osvijetljeni primjerom i učenjem blaženog Josemaríje Escrivá“, koga je Papa opisao kao „primjer svetosti“ i kao „istaknuto svjedočanstvo kršćanskog herojstva u provođenju svakodnevnih aktivnosti.“ (*L'Osservatore Romano*, 17./18. svibnja 1992. str. 6).

Vjernici Opusa Dei, kako ih je Papa ohrabrio, u djelima sv. Josemaríje nalaze duh koji pokušavaju provesti. Što je još važnije, njegov život daje stvaran primjer kako se duh može živjeti dan po dan. Poput milijuna drugih ljudi, vjernici Opusa Dei kroz iskustvo su naučili da je sv.

Josemaría snažan zagovornik kod Boga, ta mu se obraćaju za pomoć u duhovnom životu, apostolatu i u drugim svakodnevnim potrebama. Radi svih tih razloga, vjernici Opusa Dei nadahnjuju se životom i djelima osnivača. Također potiču druge ljude da traže njegov zagovor.

Duh žrtvovanja

Čak i na čisto prirodnoj razini, potrebni su samodisciplina i samožrtvovanje. Sportaši se podvrgavaju strogim treninzima. Ljudi drže dijete kako bi poboljšali svoje zdravlje ili izgled. Muškarci i žene u svim dijelovima života rade više sati kako bi bili bolji u svojim profesijama ili kako bi postigli neki osoban cilj. Slično je sv. Pavao inzistirao kod ranih kršćana u Korintu rekavši da blisko slijeđenje Krista zahtjeva osobnu žrtvu. „Svaki se natjecatelj uzdržava u svim stvarima. Oni da dobiju raspadljivi

vijenac, a mi neraspadljivi. ... Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao.“ (1. Kor 9:25, 27). Mrtvljenje pomaže kršćanima da rastu u vrlinama, kontroliraju svoje želje, ispunjavaju dužnosti svojeg staleža i prema drugima žive milosrđe.

Ali kršćani iznad svega prihvaćaju žrtvu kako bi oponašali Krista i dijelili njegov život. Isus poziva svakog tko ga želi slijediti da se odrekne samog sebe i svaki dan preuzme svoj križ. (Lk 9:23).

Upozorava da „tko ne uzme križ svoj i ne ide za mnom, nije me dostojan.“ (Mt 10:38). Cilj vjernika Opusa Dei je dijeliti Kristov život do točke u kojoj sa sv. Pavlom možemo reći, „Živim – ali ne više ja, nego Krist živi u meni...“ (Gal 2:20). Međutim, da to postane stvarnost, kršćanin

također mora moći reći, „S Kristom sam razaprt na križu.“ (Gal 2:19).

Uz to što nas osobno ujedinjuje s Kristom, žrtva nam pomaže da druge dovedemo bliže njemu. Kada su apostoli pitali Isusa zašto nisu mogli istjerati demona, rekao im je, „Ova se vrsta može istjerati samo molitvom.“ (Mk 9:29). Sv. Pavao je ranim vjernicima u Kolosu rekao „Sada nalazim radost u patnjama koje podnosim za vas – i tako u svome tijelu dopunjujem što nedostaje Kristovim mukama – za tijelo njegovo, koje je Crkva.“ (Kol 1:24).

Žrtva se u duhu Opusa Dei prvenstveno izražava kroz napor potreban da se što je savršenije moguće ispune poslovne, obiteljske i društvene dužnosti. Posao i drugi aspekti svakodnevnog života nude mnogobrojne mogućnosti življenja izvornog duha samoodricanja i

žrtvovanja koji se iskazuju kroz postojanost, red, točnost i radosno prihvaćanje životnih prepreka i poteškoća.

Vjernici Opusa Dei također pokušavaju velikodušno odgovoriti Kristovom pozivu da preuzmu križ tradicionalnim kršćanskim načinima samoodricanja koji u nekim slučajevima uključuju korištenje stege i pojasa (cilica). Ovi načini kršćanskog asketizma nisu ništa štetniji po ljudsko zdravlje od sportskih treninga ili dijeta koje mnogi slijede kako bi poboljšali zdravlje ili izgled. Oni su na skroman način dobrovoljno dijeljenje patnji Isusa Krista kako su činili mnogi sveci i sveti ljudi kroz stoljeća, uključujući sv. Dominika, sv. Franju Asiškog, sv. Ignacija Lojolskog, sv. Tome Mora, sv. Franje Saleškog, kardinala Newmana, a u naše vrijeme Majka Tereza, Thomas Merton i papa Pavao VI.

Asketizam koji provode vjernici Opusa Dei u potpunosti je u skladu s radosnim, zadovoljnim životom i pridonosi mu. Sv. Josemaría je rekao: „Ako stvari završe dobro, radujmo se blagoslivljajući Boga, koji ih je unaprijedio. – Ako završe loše? Radujmo se blagoslivljajući Boga, koji nas čini dionicima svoga slatkog Križa.“ (*Put*, br. 658). „Želim da budeš uvijek zadovoljan“, dodao je, „jer radost je sastavni dio tvojeg puta.“ (*Put*, br. 665). Svatko tko posjeti centar Opusa Dei pronalazi „vedar i veseo kršćanski dom“ gdje su ljudi „miroljubivi i napunjeni radošću.“ (povezano: Josemaría Escrivá, *Kovačnica*, br. 520).

Apostolski duh

Rad, društveni život, rekreacija i druge aktivnosti običnog svakodnevnog života, uz to što su vrijedne same po sebi, daju vjernicima Opusa Dei mogućnost i

sredstva da dovedu druge do boljeg poznavanja i ljubavi prema Krista. Apostolat pripadnika Opusa Dei leži prvenstveno na prijateljstvima koja prirodno nastaju na poslu i kroz primjer dobro napravljenog posla, s radošću i duhom služenja. U tom okružju, vjernici pokušavaju provesti svoju zadaću širenja poruke da Bog poziva sve muškarce i žene do potpune svetosti.

Vjernici Opusa Dei pronalaze izvor mira i sreće u svjesnosti Božje očinske ljubavi. Naravno da taj mir i sreću žele podijeliti s drugima. Stoga teže tome da svoje prijatelje, kolege, članove obitelji i susjede dovedu bliže Bogu. Uz to što pokušavaju dati dobar primjer, mole za svoje prijatelje i daju žrtve za njih. Također kroz razgovore pokušavaju pomoći prijateljima da bolje upoznaju Krista, da ga više vole, te da odgovore na njegov poziv za svetost. Često će ohrabrujuća riječ, uvjerenje

da će moliti za rješenje određenog problema, ili sitan savjet pokazati to duboko kršćansko prijateljstvo. U drugim slučajevima radit će se o ozbiljnom iskrenom razgovoru o nekom aspektu Kristovog učenja, zahtjevima kršćanskog života ili prijateljevom mogućem pozivu za Opus Dei.

Povremeno će se vjernici Opusa Dei udružiti s drugim građanima kako bi promovirali škole, medicinske klinike, klubove, poljoprivredne školske centre i druge slične aktivnosti koje pomažu dostizanju društvenih potreba i daju mogućnost širenja Kristovog učenja većoj grupi ljudi. Neki vjernici Opusa Dei u takvom okružju pronalaze svoj stručni posao. Većina, međutim, radi u tvornicama, odvjetničkim uredima, kao službenici, u bolnicama i td., gdje pokušavaju raditi što bolje mogu iz ljubavi prema Bogu i kao služenje

svojim suradnicima muškarcima i ženama.

3. POGLAVLJE POZIV ZA OPUS DEI

Vidjeli smo da Bog poziva svakog kršćanina da teži svetosti – da pokuša, to jest, da ljubav Boga i drugih učini prevladavajućom snagom u svom životu. Ovaj univerzalni poziv na svetost uključuje poziv na širenje Kristove poruke i pomaganje drugima da mu dođu bliže. Također smo vidjeli da Bog želi da većina muškaraca i žena odgovori na ovaj univerzalni poziv na svetost i apostolat u svojim svakidašnjim radnim životima. Traži od njih da izraze ljubav prema njemu i drugima u i kroz svoj svakodnevni posao, obiteljski život i svoje ostale svakodnevne aktivnosti.

Poziv za Opus Dei je specifičan poziv unutar poziva na svetost i apostolat u svijetu. Uključuje služenje Crkvi pomaganjem u naučavanju

muškaraca i žena laika za koje Bog želi da se posvećuju u redovnim okolnostima njihovih života. U pozivu ljudi za Opus Dei, Bog ih poziva da posvete svoje živote širenju doktrine poziva na svetost u svijetu i da ozbiljno teže posvećivanju sebe samih. Traži od njih da to rade posvećujući svoj posao, posvećujući sebe kroz posao i pretvarajući posao u sredstvo posvećivanja drugih koristeći vodstvo koje im daje Opus Dei u njihovim duhovnim životima i apostolatu. Poziv za Opus Dei stoga predstavlja poseban način življenja poziva na svetost i apostolat u svijetu koji je uobičajen za sve laike.

Osoban poziv

Muškarci i žene koje Bog poziva u Opus Dei doživljavaju svoj poziv kao izrazito osoban poziv da služe Crkvi i da se posvećuju živeći duh Opusa Dei i pomažući u provođenju njegovog

apostolata. Ovaj poziv uključuje uvjerenje da Bog želi da žive poziv dobiven krštenjem, poziv kršćanskog života u svijetu slijedeći poseban put služenja Crkvi i drugim muškarcima i ženama.

Kada osoba otkrije svoj poziv za Opus Dei, postaje svjesna neodložnog osobnog Božjeg poziva da ga voli više od svih stvari i da voli druge radi njega. Čak i uz rizik da je otrcan, primjer može to razjasniti. Zamislite ženu koja poštom prima poziv na zabavu na koju svatko treba donijeti neko jelo. Nekoliko dana kasnije osobno ju posjećuje domaćin zabave i nagovara ju da dođe na zabavu i donese svoju salatu od plodova mora koju priprema iznimno dobro. Iako se poziv ne razlikuje od onoga kojeg je primila poštom, s posjetom je zahtjev za sudjelovanje i osobna svjesnost da je domaćinu doista stalo da li će ona sudjelovati na zabavi ili ne će došao na poseban način. Slično

tome, prepoznavajući poziv za Opus Dei, osoba postaje svjesna da Isus njoj osobno daje poziv da „budite svršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.“ (Mt 5:48). Smisao poziva se ne mijenja, ali njegov sadržaj postaje jasniji i specifičniji, te preuzima novi, puno osobniji karakter.

Osobna predanost

Prihvatanje poziva za Opus Dei uključuje osobnu predanost. Odgovarajući na Kristov poziv, vjernici Opusa Dei se slobodno predaju svom svojom energijom težnji da se posvećuju i da posvećuju druge živeći duh Opusa Dei i šireći njegovu poruku univerzalnog poziva na svetost. Poput Samuela, koji je odgovorio na Božji poziv, „Govori, sluga tvoj sluša“ (1. Sam 3:10), vjernici Opusa Dei pokušavaju velikodušno odgovoriti Božjem pozivu. Ova osobna predanost da provode Božju volju u svojim

osobnim životima oblikuje i daje značaj njihovim naporima da žive u skladu s duhom Opusa Dei. Više od samog činjenja nečeg dobrog, što im je privlačno, predanost znači obvezivanje da će stalno odgovarati na Božji poziv.

Ovaj poziv poprima specifičan sadržaj kroz vođenje koje vjernici primaju od ravnatelja Opusa Dei vezano uz njihov duhovni život i apostolske aktivnosti. Vjernici Opusa Dei zadržavaju potpunu slobodu i autonomiju u profesionalnim, društvenim i političkim stvarima, ali u duhovnim i apostolskim dimenzijama svojih života slobodno se obvezuju da će primiti formaciju i duhovne savjete Opusa Dei, zato što su uvjereni da ih Bog poziva da mu služe na specifičan način. Savjet koji su primili je čvrsto ukorijenjen u Svetom pismu i u katoličkoj tradiciji. To je savjet koji Crkva daje ljudima koji teže za svetošću, prilagođen

posebnim osobnim okolnostima svakog osobno, od ljudi koji ih dobro znaju i jako se brinu za njihovu dobrobit. Sadržaj tog savjeta je izložen u prethodnom poglavlju o duhu Opusa Dei.

Unutarnja promjena

Kao poziv pojedincima da sebe i druge posvećuju kroz posao, rekreaciju, društvene odnose, i td., poziv za Opus Dei prvenstveno zahtjeva unutarnju promjenu koja se uglavnom manifestira kroz stavove. Relativno se malo može promijeniti u vanjskom životu onoga tko postane vjernik Opusa Dei. Poziv za Opus Dei ne uključuje napuštanje nečijeg svakodnevnog života radi novog, drugačijeg načina života, već življenje svakodnevnog života s novim gledištem. Oženjeni odvjetnik koji postane vjernik Opusa Dei nastavit će raditi u istom uredu, živjeti u istoj kući, nositi istu odjeću i

igrati u istoj košarkaškoj ligi kao i prije. Neke će se stvari, naravno, promijeniti. Malo će se ranije ustajati kroz tjedan kako bi išao na misu, više će se potruditi da dobro iskoristi vrijeme u uredu kako bi mogao na vrijeme doći kući i igrati se s djecom, te im pomoći da se sprema za spavanje. Pokušat će naći vremena kako bi sudjelovao na predavanjima navečer ili vikendima da nauči više i svojoj vjeri i o duhu Opusa Dei, te će pokazivati veće zanimanje za kolege na poslu. Kod kuće će pokušati biti pažljiviji i nježniji prema ženi i uključiti se više u odgoj djece. Doći će do toga da svoj posao, svoj obiteljski život, svoje molitve i rekreaciju vidi kao elemente Božjeg plana za njega i kao sredstva koja mu je Bog dao za posvećivanje sebe i drugih.

Također će mlada žena koja studira ekonomiju i postane vjernica Opusa Dei normalno nastaviti pohađati ista predavanja, raditi isti honorarni

posao i pripadati istim klubovima kao i prije nego je postala vjernica Opusa Dei. Ali će pokušati gledati na svoja predavanja kao na važan dio onoga što Bog od nje traži. Pokazivat će više zanimanja za kolege i pokušati im pomoći. Može pokušati organizirati stvari kako bi mogla pohađati ljetni tečaj na kojem može naučiti više o učenjima Crkve i duhu Opusa Dei, isto kao što kolegica studentica koja je postala jako zainteresirana za vožnju kanuima može pokušati organizirati svoje ljeto tako da može otići na dugo putovanje kanuima. Vanjske promjene u njenom životu bit će relativno male, ali će njen novi unutarnji stav dati novo značenje svemu što radi.

Raznolikost vjernika

Bog usmjerava isti poziv svim vjernicima Opusa Dei. Traži od njih da teže posvećivanju posla, obitelji i drugih aspekata svakodnevnog

života, da u i kroz te aktivnosti posvećuju sebe i druge. Međutim, ljudi koje poziva na to razlikuju se jako u dobi, zanimanju, statusu u životu, obrazovanju i td. Te okolnosti, osobito brak i druge obiteljske obveze, objašnjavaju postojanje „supernumerarija“, „numerarija“ i „pridruženih“ vjernika Opusa Dei. Ta imena opisuju različite stupnjeve raspoloživosti za planiranje ili provođenja sredstava formacije koja nudi Opus Dei, u ili iz svojih centara, ali ne pretpostavljaju različite pozive ili stupnjeve osobne predanosti. Svi pripadnici Opusa Dei su pozvani da svim svojim snagama teže živjeti isti duh i Bog je sve jednako pozvao na svetost.

Supernumerariji, od kojih je većina u braku, svojim riječima i primjerom provode opširan posao evangelizacije među prijateljima, obitelji, susjedima i kolegama. Poput svih ostalih vjernika, pokušavaju širiti poruku

Opusa Dei da bi svakodnevni život trebao voditi svetosti. Rade to u najraznolikijim situacijama ali s minimumom formalne organizacije. Radi svojih obiteljskih i profesionalnih obveza, supernumerariji većinom imaju malo raspoloživog vremena za usmjeravanje aktivnosti Opusa Dei ili za davanje formacije drugima u duhu Opusa Dei na formalan, organiziran način. Ali se riječima i primjerom trude dovesti svoje kolege, prijatelje i članove obitelji bliže Kristu i pokušavaju darežljivo pridonijeti financijskoj potpori aktivnostima Opusa Dei kao i svojoj župi.

Vjernici Opusa Dei numerariji ostaju u celibatu kako bi se dušom i tijelom predali Bogu u svrhu apostolata. Na ovaj su način potpuno u mogućnosti provoditi zadaće formacije i usmjeravanja u Opusu Dei. Većina zadržava stručne poslove van

centara Opusa Dei. Svi su spremni ostaviti svoje poslove graditelja, poslovnih ljudi, odvjetnika i td Ukoliko su njihove usluge potrebne da rade na profesionalan način kao ravnatelji Opusa Dei puno radno vrijeme. Kako bi bili više na raspolaganju i pojednostavili formaciju, numerariji najčešće žive zajedno kao obitelj u centrima Opusa Dei, iako pojedinci mogu živjeti drugdje ako to njihov posao zahtjeva.

Numerariji doniraju cijelu svoju plaću i ostalu zaradu koja im nije potrebna za osobne potrebe raznim apostolatima Opusa Dei. Međutim, darovi ili nasljedstvo koje prime ne idu automatski Opusu Dei. Prihodi ove vrste najčešće donose moralne i ostale obveze kojima se mora pristupiti s odgovornošću. Kako bi se pobrinuli za te obveze, numerariji imaju potpunu slobodu zadržati vlasništvo nad tim dobrima. Kako bi provodili kršćansko odvajanje od

materijalnih dobara, nad takvim dobrima organiziraju upravljanje treće strane.

Neke se žene numerariji, koje se zovu numerarije pomoćnice, odlučuju profesionalno posvetiti službi održavanja u centrima Opusa Dei. Njihov posao pomaže u stvaranju tople i primamljive obiteljske atmosfere. Sv. Josemarija je često naglašavao važnost posla numerarija pomoćnica, zato što uvelike pridonosi plodonosnosti apostolskih aktivnosti koje se provode u centrima Opusa Dei.

Pridruženi vjernici također provode apostolski celibat, ali ih obiteljske dužnosti ili druge osobne okolnosti često čine manje raspoloživima za apostolske aktivnosti Opusa Dei nego numerarije. Pridruženi najčešće žive sa svojim obiteljima. Upravljaaju svojim prihodima u duhu kršćanskog

odvajanja i odgovornosti na način sličan numerarijima.

Mali broj muškaraca numerarija i pridruženih koji slobodno tako žele Prelat poziva da budu zaređeni za svećenike Prelature Opusa Dei. Svećenici se brinu za duhovne potrebe laika Opusa Dei i pomažu njihove apostolske aktivnosti propovijedanjem, duhovnim vodstvom i davanjem sakramenata. Otprilike 1850 svećenika Prelature Opusa Dei čini manje od dva posto od ukupnog broja vjernika.

Ugovor

Osobna predanost vjernika izražava se usmenim ugovorom između njih i Opusa Dei. Ovim ugovorom vjernici se obvezuju da će težiti tome da žive zahtjeve kršćanskog života i provode apostolat živeći u skladu s duhom Opusa Dei, provodeći savjete koje dobivaju od ravnatelja Opusa Dei. Opus Dei se sa svoje strane obvezuje

da će osigurati svojim pripadnicima duhovnu potporu i vodstvo koje im je potrebno da vjerno odgovore Božjem pozivu.

Poput bilo koje vrlo važne osobne obveze, poziv za Opus Dei ne treba shvatiti olako. Kako je osnivač Opusa Dei rekao: „Odluka koja određuje smjer cijeloga života .. trebala bi biti donesena smireno, bez žurbe. Takve odluke trebale bi biti posebno odgovorne i razborite. A dio razboritosti nalazi se upravo u traženju savjeta .. drugih ljudi, a posebno roditelja.“ (*Razgovori s Msgr. Escrivom*, br. 104).

Statuti Opusa Dei sadrže jasne odredbe kako bi osigurale da oni koji postaju vjernici donesu zrelu odluku, s bogatim znanjem i razmatranjem. Kako bi preuzeo ugovornu obvezu prema Opusu Dei, pojedinac mora imati najmanje osamnaest godina i mora kroz godinu i pol primiti

detaljno obrazovanje o zadaći i duhovnosti Opusa Dei, dok pokušava živjeti i provoditi apostolat u skladu s duhom Opusa Dei. Tek nakon ovog perioda početne formacije, u kojoj pojedinac počinje upoznavati Opus Dei iznutra i ravnatelji Opusa Dei počinju upoznavati njega ili nju, pojedincu se dozvoljava da preuzme početnu ugovornu obvezu.

Prva ugovorna obveza prema Opusu Dei traje jednu godinu ili kraće. Najmanje pet godina zaredom, vjernik Opusa Dei obnavlja ugovornu obvezu na period ne duži od godinu dana. Tijekom tog perioda ugovor se mora slobodno obnavljati svake godine inače postaje ništavan. Prije nego što itko može dati doživotnu obvezu Bogu u Opusu Dei, mora proći barem šest i pol godina od vremena kada je prvi puta formalno zatražio primanje. Stoga nitko ne može preuzeti trajnu obvezu prema

Bogu u Opusu Dei prije navršenih dvadeset i tri godine.

4. POGLAVLJE OPUS DEI UNUTAR CRKVE

Kao dio Katoličke Crkve, Opus Dei, po riječima osnivača, samo traži „služiti Crkvi kako Crkva želi biti služena.“ Opus Dei ohrabruje svoje vjernike ne samo da služe, već, iznad svega, da vole Crkvu, te konkretnije da vole Papu, biskupe, svećenike i vjernike. Sv. Josemaría Escrivá učio je da „Ako ne držiš u najvećem poštovanju svećenički i redobnički stalež, nije sigurno da ljubiš Crkvu Božju.“ (*Put*, br. 526).

Osobna Prelatura

Tehnički je Opus Dei osobna prelatura. Drugi Vatikanski Koncil uveo je koncept osobnih prelatura kao novu strukturu za provođenje posebnih apostolskih zadaća.

Sukladno Kanonskom pravu, osobna

prelatura je hijerarhijska struktura vođena statutima koje je postavila Sveta Stolica. Predsjeda joj Prelat koji, kao njen ovlašteni biskup, poziva muškarce da prime svećeničko ređenje kako bi provodili apostolske zadaće prelature. Kroz ugovor s prelaturom laici se posvećuju provođenju istih apostolskih zadaća. (*Kodeks Kanonskog prava*, kan. 295, br.1; kan. 296). Opus Dei je uspostavljen kao osobna prelatura 1982. s posebnom pastoralnom zadaćom širenja poruke univerzalnog poziva na svetost u svakodnevnom životu.

Opus Dei i Biskupja

Opus Dei dopunjuje duhovnu pozornost koju vjernici primaju kroz biskupijske i župne strukture. Kao institucija koja je raširena po cijelom svijetu, služi univerzalnoj Crkvi nudeći služenje onim lokalnim Crkvama u kojima je dobrodošao.

Pripadanjem Opusu Dei ne mijenja se odnos vjernika s biskupijom i župom u kojima žive. Laici Opusa Dei imaju iste obveze i prava kao i drugi katolici u odnosu prema svojoj biskupiji. Smjernice lokalnih biskupa za sve vjernike također obvezuju vjernike Opusa Dei. Prelat Opusa Dei, svećenici Opusa Dei koji mu pomažu u njegovim pastoralnim zadaćama, i ravnatelji Opusa Dei laici grade na temeljima koje su postavili lokalni biskupi. Osiguravaju specifičnu i moćnu dopunu njihovim naporima posvećivanja Božjeg naroda u biskupiji.

Svećenici i ravnatelji Opusa Dei pokušavaju pomoći vjernicima da ispune svoje duhovne i apostolske obveze na primjeren način. To obvezno uključuje ispunjavanje smjernica koje daju lokalni biskupi. Opus Dei ohrabruje vjernike da se pokoravaju, vole i časte lokalnog biskupa jer su oni, kako uči Sveto

Pismo, izabrani od Duha Svetoga da budu pastiri Crkve. (Djela 20:28).

Vjernici Opusa Dei bratski surađuju sa svećenikom i drugim članovima župe. Pokušavaju promovirati smisao jedinstva unutar župne zajednice svojim primjerom, molitvom i riječima, a neki preuzimaju aktivnu ulogu u župnim vijećima, školskim odborima ili drugim župnim aktivnostima. Stupanj aktivnog sudjelovanja vjernika Opusa Dei u župnim aktivnostima jako varira ovisno o osobnim okolnostima i sklonostima. U svakom slučaju, vjernici Opusa Dei pokušavaju doprinosti životu lokalne crkve prvenstveno tako da čine Krista prisutnog kroz svoje molitve i žrtve, te kroz svoje riječi i primjer na mjestima gdje žive i rade. Na taj način pomažu ljudima s kojima stupaju u kontakt da u svojim svakodnevnim životima dođu bliže Kristu. Ovaj apostolat vjernika Opusa

Dei izravno koristi župama i biskupijama u kojima žive.

Opus Dei i Sveta Stolica

Kao osobna prelatura s djelokrugom širom svijeta, Opus Dei ovisi o Svetoj Stolici i o Kongregaciji za biskupe. Od svojeg osnivanja, Opus Dei je uživao odobrenje, blagoslov i entuzijastičnu potporu papa kao i stotina biskupa diljem svijeta.

Papa Ivan Pavao II uspostavio je Opus Dei kao osobnu prelaturu 28. studenog 1982. U pripremi toga, Sveta je Stolica provela iznimno temeljitu i detaljnu studiju. Nadležne su rimske kongregacije u dubinu pregledale statute Opusa Dei, koji su detaljno predstavili njegov duh, način života njegovih vjernika i njegovu unutarnju strukturu. Sveti je Otac također čuo mišljenja biskupa svake zemlje na svijetu u kojoj je Opus Dei provodio apostolske

aktivnosti – u tom trenutku više od pedeset.

Beatifikacija osnivača Opusa Dei, 17. svibnja 1992., je dramatično potvrdila Crkveno dopuštenje Opusa Dei. Među otprilike 250000 ljudi prisutnih na Trgu sv. Petra bilo je 33 kardinala i preko 200 biskupa iz cijelog svijeta. Mnogi su od njih bili među više od 1000 pripadnika hijerarhije koji su pisali papi Pavlu VI u godinama koje su slijedile odmah nakon smrti msgr. Escriva tražeći Svetog Oca da pokrene postupak beatifikacije i kanonizacije. Tijekom ceremonije beatifikacije, papa Ivan Pavao II je rekao: „S natprirodnom intuicijom, blaženi Josemaría neumorno je propovijedao univerzalni poziv na svetost i apostolat. Krist poziva sve da postanu sveti u stvarnosti svakodnevnog života. Stoga je i rad kada se živi u jedinstvu s Isusom Kristom sredstvo osobne svetosti i

apostolata, jer je Sin Božji na određen način utjelovljenjem ujedinio sebe s punom stvarnošću ljudi i cijelog stvaranja (*Dominum et Vivificantem*, br. 50). U društvu u kojem neobuzdana težnja za materijalnim stvarima pretvara iste u idole i razlog odvajanja od Boga, novi Blaženik nas podsjeća da iste stvarnosti, stvorene od Boga i ljudskog rada, ako se ispravno koriste u slavu Stvaraoca i službu braće i sestara mogu biti način na koji muškarci i žene mogu susresti Krista. 'Sve stvari zemlje', mislio je, 'uključujući zemaljsku i vremensku aktivnost muškaraca i žena, moraju biti usmjereni prema Bogu' (Pismo 19. ožujka 1954.). ... Relevantnost i transcendentálnost ove duhovne poruke, duboko ukorijenjene u Evandjeljem su očiti, kao što se vidi i u plodnosti kojom je Bog blagoslovio život i rad Josemaríje Escrivá.“ (*L'Osservatore Romano*, 18./19. svibnja 1992. str. 4).

Dan nakon beatifikacije, na audijenciji održanoj za brojne vjernike i prijatelje Opusa Dei, okupljenima opet na Trgu sv. Petra na misi zahvalnici, Ivan Pavao II je dodao: „Podržani svetim oduševljenjem koje ste naučili od nedavno beatificiranog osnivača, da budete potpuno predani razlogu evangelizacije kroz vaše vjerno svjedočenje Crkvenoj vjeri i doktrini u beskrajnom svijetu ljudskih poslova i kroz vaše velikodušno sudjelovanje u crkvenoj zadaći. Kao kvasac društva, dovedite svoje talente da na svakoj razini u javnom i privatnom životu ohrabruju, proglašavajući riječju i djelom istinu o čovjekovoj transcendentnoj sudbini. Slijedeći učenje vašeg osnivača, velikodušno odgovorite pozivu na puninu kršćanskog života i savršenstvu milosrđa, tako postavljajući temelj humanijem načinu života i pravednijem i

ravnopravnijem zemaljskom društvu.“ (*Id.* str. 6).

Godinu dana kasnije, papa Ivan Pavao II je rekao: „U 65 godina koje su prošle od osnivanja Opusa Dei, Prelatura – nedjeljivo jedinstvo svećenika i laika – je doprinijela tome da spasonosna poruka Krist zvoni u svim sferama života. Kao svećenika univerzalne Crkve, jeka ovog apostolata me je dotakla. Ohrabrujem sve vjernike Prelature Opus Dei da održe vjersku neprekidnost s duhom služenja Crkvi koji je uvijek nadahnjivao osnivača.“ (*L'Osservatore Roman*, Eng. izd., br. 43 [1313], 27. listopada 1993.).

5. POGLAVLJE OPUS DEI KAO OBITELJ

Kroz svoj život na zemlji Isus je naglašavao važnost ljubavi. Uistinu je predvidio da će znak po kojem će njegovi sljedbenici biti prepoznati

biti njihova međusobna ljubav. (Iv 13:35). Međusobna ljubav kršćana jednog prema drugome ima obiteljsko gledište, jer nam je naš Gospodin izričito rekao da smo braća i sestre u Kristu. (Iv 13:35). S obzirom da živa svjesnost njihovog postojanja kao Božjih sinova i kćeri podupire i oživljava duhovni život vjernika Opusa Dei, oni se prirodno osjećaju blisko sjedinjenima sa svom braćom i sestrama u vjeri, a posebno s onima koji dijele isti specifičan poziv.

Obiteljski duh

Duhovne i natprirodne veze koje ujedinjuju vjernike Opusa Dei iznad svega pronalaze izraz u molitvi i žrtvi. Nadalje, vjernici također među sobom njeguju prirodnu naklonost i zajedničku brigu dobre kršćanske obitelji.

Na početku Opusa Dei, osnivač je imao običaj okupljati prve vjernike u kući svoje majke gdje su ubrzo

stvorili iskrenu, veselu atmosferu brige za druge iz ljubavi koja je bila karakteristična za taj dom. Kako je Opus Dei rastao, postalo je nepraktično sastajati se u domu Escrivinih, ali su sv. Josemaría i prvi vjernici u centrima koje je Opus Dei uspostavio stvorili istu obiteljsku atmosferu sa zdravim humorom, toplinom i uzajamnom potporom.

Obiteljska atmosfera koja povezuje vjernike Opusa Dei i specifična je za njegove centre je često neobična promatračima. Brzo nakon smrti sv. Josemaríje, biskup Valencije, Španjolska, koji mu je bio ispovjednik ranih 40-ih, objavio je osobnu počast za njega. Biskup Jose Maria Garcia Lahiguera, koji nije bio vjernik Opusa Dei, pisao je o posjetu jednom od prvih centara: „Od prvog trena kada sam ušao u njegovu kući bio sam oduševljen obiteljskom atmosferom koju sam mogao dijeliti ... Iznad svega, uživao sam u

povjerenju i intimnosti koju su mi svi iskazivali. Bio sam prisutan na nekim sastancima s mladim muškarcima koji su tamo živjeli i primijetio sam specifičnu notu koju su svi tamo imali – radilo se o radosti, toliko ljupka i privlačna vrlina koja je izlazila iz njihove velikodušne predanosti, od odluke da bez bojazni od žrtve trebaju služiti.“ (*Svjedočenja čovjeku od Boga*, Dio 1., Scepter Press, 1992., pogl. 1., str. 21).

Obiteljski život u centrima Opusa Dei i odnosi numerarija s njihovim obiteljima

Dok svi vjernici Opusa Dei dijele ovaj obiteljski duh, praktični učinci su najvidljiviji kod numerarija. Nakon perioda početne formacije u kojem nastavljaju živjeti kod kuće ili gdje god žive kada pristupe Opusu Dei, većina numerarija živi zajedno u centrima Opusa Dei. U njihovom slučaju, poziv za Opus Dei donosi

novi skup odnosa s drugim vjernicima, ne drugačiji od onog kojeg su imali s članovima svoje obitelji u roditeljskom domu. U uspostavljanju novih veza ponašaju se vrlo slično svojim roditeljima kako su se oni ponašali prilikom napuštanja roditeljskog doma kada su zasnivali vlastite obitelji.

Numerariji odgovaraju Božjem pozivu stvaranja okruženja obiteljske naklonosti među vjernicima Djela. To čine, primjerice, zajedničkim obiteljskim večerama svaku večer, a nakon njih provođenjem nekog vremena u neformalnom razgovoru. Slave rođendane, godišnjice ili važne datume u razvoju Opusa Dei, te državne i vjerske blagdane na isti način kao i pripadnici blisko povezane kršćanske obitelji.

Numerariji vode vrlo ispunjene živote. Kao i svi drugi vjernici, nastavljaju sa studijem ili poslom,

kao što su to radili i prije pristupanja Opusu Dei. Odvajaju vrijeme za učenje filozofije i teologije, oboje kako bi njegovali svoj osobni duhovni život i bili sposobni na druge prenositi učenja Krista i njegove Crkve. Slobodno se predaju življenju intenzivnog duhovnog života koji uključuje dnevnu misu i vrijeme za osobnu molitvu, krunicu i duhovno štivo. I održavaju odnose sa svojim rođacima, prijateljima i kolegama.

Prirodno, numerariji Opusa Dei posjećuju i provode vrijeme sa svojim roditeljima i drugim članovima obitelji. Poput mladih ljudi koji su se vjenčali nekada ne mogu doći u roditeljski dom na Božić ili godišnjicu, ili rođendansku zabavu. To ne znači da su prekinuli sponu naklonosti sa svojim obiteljima, već jednostavno da su preuzeli neke nove odgovornosti, kao što djeca uvijek naprave kada odrastu.

Sveti Josemaría često se vraćao Četvrtoj zapovjedi kao „najslađem pravilu Dekaloga“ i inzistirao je da pripadnici Opusa Dei moraju poštovati, častiti i voljeti svoje roditelje čak intenzivnije nakon pridruživanja Opusu Dei. S vremenom roditelji pripadnika shvate da ne samo da su zadržali ljubav i naklonost svojeg sina i kćeri, već da su zadobili naklonost mnoge nove braće i sestara svojeg djeteta u Opusu Dei. Često roditelji svoj poziv za Opus Dei otkriju kroz poziv nekog od svoje djece.

Bilješka urednika: Ovaj esej je originalno bio objavljen 1994. Msgr. Escrivá je bio kanoniziran 2002., tako da su navodi 'Blaženi Josemaría' zamijenjeni u 'Sv. Josemaría'. Dio na kraju eseja pod nazivom 'Dodatne informacije' je također uklonjen. Čitatelji mogu pogledati na drugim dijelovima ove web-stranice ukoliko

*nakon čitanja ovog eseja žele više
informacija.*

John F. Coverdale

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/poziv-za-opus-dei/](https://opusdei.org/hr-hr/article/poziv-za-opus-dei/)
(4.04.2026.)